

Jaroslav Hrubý

V roce 1953 se narodil pan Jaroslav Hrubý, kastelán zámku Linhartovy, který své dětství prožíval se svou rodinou ve Václavově u Bruntálu, kde jeho otec vlastnil stolařskou dílnu. *„Náš otec byl stolař, měl stolařskou dílnu a měl tam také samozřejmě pomocníky. No a po 48 roku jim to zabavili a oni založili protisocialistickou skupinu Timor a jeho parta, a jezdili po kraji a vlastně podpalovaly stohy, vyháněli dobytek a dělali různé pestva.“*

Na otce pana Hrubého byl nasazen agent a se svou partou byli nakonec posláni do vězení. Pan Hrubý tak s maminkou a dvěma sourozenci zůstali na vše sami. *„Otec když se vrátil z kriminálu, tak to byla lidská troska. Nakonec to došlo tak dalece, že nás zapálil i s barákem, že nás nenechá komunistům. No a potom teda naši se rozvedli a otec zmizel a už se o nás nestaral. Až když mi bylo 11 let, to už jsme bydleli v Krnově, tak přijel, ale my jsme vůbec netušili, že se přijel rozloučit a na druhý den odjel, a pak jsme se dozvěděli, že se oběsil.“*

Maminka pana Hrubého pak už zůstala sama bez partnera. *„Byla vyučená kuchařka a cukrářka, nesměla to dělat, protože co kdyby chtěla otrávit dělnickou třídu otrávenými zákuskama. Tak vyfasovala 90 býků na starosti a my jsme od 10 roků chodili pomáhat mamince do kravína.“*

Následně se maminka pana Hrubého přestěhovala do Krnova, kde pan Hrubý společně se svými sourozenci prožíval další část svého dětství. Pak ale přišel rok 1968 a příjezd vojsk varšavské smlouvy. *„My jsme bydleli těsně u polských hranic, tam je celnice nahoře, byla, teď už tam z toho jsou byty. A 68 rok si pamatuju, mě už bylo 15. A přijeli z národního výboru a dali nám takové letáky, kde to bylo v polštině, bratři Poláci vraťte se domů, a tak. A my jsme to rozdávali. Tam ten jeden tank sjel po těch kolejích a zůstal tam vyset. Z toho tanku vylezl takový voják, měl takové vysoké boty, to si pamatuju jak dneska. A dával jsem mu ten papír, on mě tak skopal, že jsem zůstal v bezvědomí v příkopě, měl jsem odražené ledviny, měl jsem otřes mozku a probudil jsem se až v posteli doma, když mě dotáhli kamarádi. Maminka plakala a říkala, už tam v životě nepůjdeš, já jsem vás nevychovala na to, aby vás někdo zabil.“*